
Hernádi Gyula

ELVÁLOK TŐLED EZEN A HAJNALON

Vizet ittam, Uram,
síkos halaid elől pohárka tiszta vizet,
kékek errefelé a házak,
és szemem,
a tárgyak apja,
elvesztette játékait,
s most elrajzolt, fekete körökkel fizet.

A boldog figyelem órái megszakadtak, Uram,
a rivaldák üszkös, egyenes kutyáit nem tudom már nézni,
tizenkét új apostol méreget,
mossa a lábamat,
Júdás mind a tizenkettő,
egyik se férfi.

Holnap zálogházba megyek, Uram,
ásító, nyújtott kabátok között teszek, veszek,
és megnézem mind a tárgyakat...

A tiszta zálogért megyek,
mert ha nem megyek,
elúsznak a holdas fenyők alól a hegyek,
és rövid, dobverő ujjak
mindenkit halálra ijesztenek.

A zálogházban
kedves sírversekből föled kardot rántok,
és a fehér éjjelekért
óriás arcodra sugárzó mezsgyéket szántok...

A rímeknek
labdákat, piros léggömböket veszek,
és kék lepkék szárnyára ülhetnek, akik megértenek...

Igen, Uram,
látod,
az asszociációkat
vékony műszereid csak megméri,
de én elválok tőled ezen a hajnalon,
és kiúszom egész a Nemlétig,

hol a közöny puha tolla kéklik,
hol sűrű, kergetett erdők párolognak,
hol vékony szemű pumák feküsznek, s rám morognak,
hol megérintenek édes, hosszú aranykezek,

hol nem kiáltok,
hol hátamon fekve szaladgálok,
s egyre halkabban énekelek...

(Lyukasóra, 2005/9.)

HERNÁDI GYULA (1926–2005) PRÓZÁT ÉS DRÁMÁT ÍRT. JÓZSEF ATTILA- ÉS KOSSUTH-
DÍJAS VOLT.